

private, ja Højre synes at have Prioritet paa denne Have og kan tumle sig derinde, som det lyster, men den overlades ogsaa til mange borgerlige Foreninger; Afholdsfolkene have saaledes været der, og jeg tror ogsaa, Handelsfolkene have været der. Nu sidste Sommer, da Socialdemokratiet skulde fejre sin Jubilæumsfest, tillode vi os i vor Navnitet at henvende os til den højtærede Indenrigsminister og bede om Lov til at laane Rosenborg Have, altsaa om, at der maatte blive vist os den samme Ret som alle andre. Men desværre fik vi Afslag. Saa ansøgte vi om Charlottenlund Skov, saa om Søndermarken, men paa det alt-sammen svarede der Nej, det kunde vi ikke faa. Det forekommer mig, at man næsten ikke kan andet end fristes til at anse den højtærede Minister for at have været partist i denne Sag. Han kan overlade disse haver og Anlæg til andre Partier, for at de kunne benytte dem til Festspladser, men han nægter os, der dog ere lige saa gode Statsborgere som Højres Mænd — det tror jeg i hvert Fald selv om os — det samme. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorfor man nægtede Socialdemokratiet sidste Sommer at afholde Jubilæumsfest i Rosenborg Have og Søndermarken. — Til Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk er der i Aar søgt temmelig store Bevillinger eller i alt Fald betydelig større end de foregaaende Aar. I Fjor var det saadant noget som 12,000 Kr.; i Aar skal dette Beløb forhøjes til 26,000, altsaa med 14,000 Kr. Disse Penge skulle dels anvendes til at afholde oplysende Foredrag omkring i Landet, dels til noget helt nyt, nemlig Vandrendstillinger. Jeg har ikke det mindste imod disse Beløb og under af mit ganste Hjerter Industriens al den Støtte, den kan faa fra denne Side, men jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en anden Ting, og det er, at de, til hvem disse Penge blive skenkede, ere kun den ene Side af Industriens Mænd; Pengene gives kun til Mestrene. Men der er en anden Side af dem, som bære vor Industri frem, det er hele den store Arbejderbefolkning. I Fjor tillode Arbejderne, de samvirkende Fagforeninger, sig at ansøge Regering og Rigsdag om et Beløb af 5,000 Kr. for derved at blive satte i Stand til at lade afholde oplysende Foredrag for deres Medlemmer, og, saavidt det er mig bekendt, vil et lignende Andragende blive indgivet igen i Aar. I Fjor fik de ingen Ting, men jeg vil tillade mig her at henstille, at der maa blive taget velvilligt mod dette Andragende, og jeg synes da ogsaa, at Rimelighed taler

for, at naar man støtter Mestrene og giver dem en saa stærkt forøget Støtte, som Tilfældet er i Aar, er det ogsaa rimeligt at støtte Svendene, Industriens Arbejdere, med dette bestedne Beløb af 5,000 Kr., som de bade om i Fjor.

Paa § 20, altsaa Justitsministeriets Budget, træffer man i Aar en Stigning af 300,000 Kr., saaledes at de Penge, som forlanges her, i Aar beløbe sig til 4,3 Mill. Det er de Penge, der ofres her i Landet, for at Retfærdigheden kan ske Fyldest. Sa hvis Retfærdigheden skete Fyldest for disse Penge, kunde vi alle med Glæde og Tilfredshed gaa med til at betale disse Millioner, men det er desværre det, som ikke er Tilfældet. Jeg tror at turde udtale, at er der noget, som Borgerne i Djeblillet have Grund til at være misfornøjede med, er det hele vort Retsvæsen. Det er først Politiets Optraeden over for Borgerne. Den er af en saadan Bestaffenhed, at vi alle sammen maa frygte for at faa nogetsomhelst med Politiet at gøre, fordi man risikerer at blive Genstand for en Vilkårlighed og Brutalitet, som næsten gaar over alle Grænser. Ikke en Gang i sit eget Hus er man sikker, langt fra! Vi have nylig her i Kjøbenhavn haft Eksempel paa, at Politiet trænger ind i et Hus, slæber en agtværdig Borgersone bort fra hendes Hjem, til Trods for Grundlovens Ord i § 81, at Boligen er ukraenkkelig. Vi have haft Eksempel paa, at en Husfru, om hvem der ikke kan siges det allermindste, der gaar paa Gaden og bliver overfalden af Sygdom, kan risikere at blive slæbt i Dvotog gennem Kjøbenhavns Gader af to Politibetjente, slæbt hen paa Stationen og sat ind et Lokale sammen med Vagabonder og der være Genstand for Ubehageligheder fra deres Side. Det forekommer mig, at naar Politiet kan optræde saaledes over for Borgerne, er der for den højeste Mjndighed i vort Land, nemlig vor Justitsminister, Grund til at gribe ind her og sige et Ord; sige, at det maa vi se at faa forandret, for at Borgerne dog kunne føle sig mere sikre i deres Hjem og paa deres Gader, end de hidtil have gjort. Og hvorledes er det saa, naar vi komme til Domstolene? Sa, der have vi jo hørt og kende alle sammen Eksempler paa, hvorledes Varetægtsarresten anvendes i en forsærdelig Grad. Sidste Aar blev der jo fortalt nede fra Sorø, at en Mand havde henfiddet i 2 Aar og en anden i 2 Aar og 2 Maaneder i Varetægtsarrest. Det forekommer mig, at er der noget Omraade, hvor vi trænge til Reformer, saa er det paa vort forældede Retsvæsens Omraade. Nu vil maaste den højtærede Justitsminister sige: